

ZEMĚ

ZÁPLAVA DIVOKÝCH KONÍ

Vzduch se chvěje letním vedrem a smazává kontury písečné ulice, jež vede mezi dřevěnými domy někam do dále plání národního parku Doñana. Španělské městečko El Rocío připomíná scénu z Divokého západu těsně před tím, než se ve filmu stane něco velkolepého. Za městem se zvedá oblak prachu. Tak už je to tady. Jako každý rok už nějakých pět set let. Venkovskou osadou během svátku vyvádění klisen – *La Saca de las Yeguas* – proletí stovky a stovky polodivokých koní.

TEXT A FOTO Michael Fokt

Na vysilující úkol se nemusejí připravovat pouze honáci, ale i jejich čtyřnozí pomocníci. Jen špičkově vycvičení koně totiž zvládnou mnohonásobnou přesilu svých divokých příbuzných, až se jako živoucí lavina poženou pláněmi národního parku. Stejně jako za dob Divokého západu závisí na šikovnosti koně nejen úspěch celé akce, ale i zdraví jeho majitele v sedle

Dřív, než řeka zpěněných koní dorazí do ulic El Rocía, připomíná celá vesnice něco jako časovou bránu do předminulého století. Takhle nějak by klidně mohla vypadat pionýrská osada někde v Arizoně nebo Texasu. Oživení v podobě patnácti stovek klisen se však už blíží

DOŇANŠTÍ KONĚ JSOU PODLE GENETICKÝCH TESTŮ PŘÍBUZNÍ AMERICKÝM MUSTANGŮM.

Moderní vymoženosti už si našly cestu i do doňanských plání

Shánění klisen do stád je neskutečnou vřavou. Dospělí koně neviděli člověka celý rok – a jejich potomci leckdy vůbec nikdy. Přesto si však jako správní skupinová živočišná najdou chvíli na vyřizování svých vlastních koňských záležitostí. Třídění jednotlivých kusů na pláních připomíná westernovou scénu. Klisny ve skutečnosti probíhají vesnicí El Rocío v několika skupinách, aby se jejich příval vůbec dal udržet na uzdě

Honáci vyhánějí koně z různých míst národního parku a postupně je ve skupinkách ženou přes pláně, aby z nich před branami El Rocía vytvořili velká stáda

V yčesat z mokřin a plání národního parku Doñana víc než patnáct stovek polodivokých klisen a jejich hříbat, která ještě nikdy neviděla člověka na vzdálenost menší než několik set metrů, je úkol hodný Buffalo Billa a Pistol Petea dohromady. Snad i proto se životy poctivých tří stovek doňanských honáků koncem června mění v živoucí ságu z Divokého západu. Na jeden upocený a zaprášený týden vyrážejí do moře trávy v sedlech spolehlivých koní a všechno, co ke své práci potřebují, si vezou na koňských povozech. Tohle se zkrátka jinak dělat nedá. Terénní auta a další moderní vymoženosti jsou ve vyschlých močálech k ničemu.

Nejmladším z honáků je sotva deset let, zatímco ti šedovlasí už klisny z parku vyháněli možná i padesátkrát. Všichni však hrdě třímají honáckou hůl „chivata“ a cválají vstříc kopytnaté přesile. Proč? Na to má každý z nich svou odpověď: aby se dodržela tradice stará pět století, aby se cejchovacím železem označovala nová hříbata, nebo aby všichni ti koně dostali požehnání na místě, které je pro místní jedním z nejposvátnějších. Před kostelem v osadě El Rocío, kde sídlí světoznámá soška Panny Marie.

Jedním z dobrých důvodů, proč se klisny z plání vyhánějí, je cejchování neoznačených hříbat

Právě díky čtyřnohému bohatství místních rančerů vypadá El Rocío jako z roku osmnáct set padesát. Místo asfaltových silnic pískové cesty a místo parkovišť před bary tyče na uvazování koní. Nikdo by nechtěl, aby si klisny při běhu městem poranily svá široká kopyta. Do typické podoby jim narostla proto, aby se při pastvě nebořily do doňanských bažin.

Ručičky věžních hodin se líně přeplazily přes číslovku dvanáct a ve vzduchu je cítit napjetí. Tisíce lidí, kteří se do jinak ospalé vesničky nahrnuli v očekávání velkolepé podívané, začínají tvořit špalír podél hlavní ulice vedoucí ke kostelu.

Natahují hlavy k jejímu hornímu konci, kde se začíná vířit prach a odkud doléhají honácké výkřiky ve španělštině. V prachové stěně už je vidět lavina stovek koňských hlav, hřív a kopyt. Za nimi se rýsují honácké klobouky naražené pěkně do čela, aby jezdcům při divoké jízdě nesletěly do písku. Během pár okamžiků je všechno tady – na dosah ruky a bez jakýchkoli bariér. Vzduch ztěžkne koňským pachem a země se chvěje pod údery tisíců kopyt. Je to neuvěřitelně silná půlhodina, kterou by měl aspoň jednou na vlastní kůži zažít snad každý milovník koní. ■

Řeka klisen proběhne před kostelem proto, aby všechny získaly požehnání zdejší sošky Panny Marie jménem Nuestra Señora de El Rocío

